

موجیم و وصل ما، از خود بریدن است
ساحل بهانه‌ای است، رفتن رسیدن است*

چهارمین سال

انتشار سیزدهمین شماره فصلنامه روان‌شناسان ایرانی، آغاز دیگری بر یک پایان است. از خدا می‌خواهیم تا در این آغاز پاییزی، نمای یک زمستان سپید، بهاری شکوفا و تابستانی پر بار را پیش روی ما بگشاید. ما این آغاز جدید را به فال نیک می‌گیریم و دعای خیر خود را بدرقه راه کسانی می‌کنیم که با تلاش بی‌وقفه و حمایت همه جانبه، پیمودن این مسیر دشوار را بر ما آسان کردند:

ز دل بر لبم تا دعایی بر آید

اجابت ز هر یا ربم می‌تراود

- در سه سالی که گذشت یاران ما توانستند فصلنامه را از موفقیت‌های چشمگیری برخوردار کنند که آسان به دست نیامد:
- دریافت مجوز علمی - پژوهشی از کمیسیون بررسی و تأیید مجلات علمی دانشگاه آزاد اسلامی، ۱۴ اسفند ماه ۸۴
- نمایه‌شدن در فهرست مجلات علمی تحت پوشش پایگاه اطلاعاتی (Psyc INFO) انجمن روان‌شناسی آمریکا، ۱۴ دی ماه ۸۵ (۴ ژانویه ۲۰۰۷)
- دریافت لوح تقدیر از چهارمین جشنواره پژوهشی دانشگاه آزاد اسلامی به عنوان فصلنامه برتر، ۳۱ خرداد ماه ۸۶
- دریافت مجوز علمی - پژوهشی از کمیسیون نشریات وزات علوم، تحقیقات و فناوری، ۲۳ تیر ماه ۸۶

اما بگذارید عقده دل بگشایم و به عنوان خدمتگزار کوچکی از این مرز و بوم مسئله‌ای را طرح کنم که به زعم خود، پاسخش را نیافته‌ام و به دنبال جوابی مُقنع هستم تا آزرده‌گی خود را تسکین دهم. فصلنامه روان‌شناسان ایرانی یک نشریه دانشگاهی است که هیئت تحریریه آن به دانشگاه معینی تعلق ندارد و شکل و محتوای آن مبین عزم دست‌اندرکاران است برای شناساندن بخشی از فعالیت‌های روان‌شناسان ایرانی در سطح بین‌المللی. آمدن نام این نشریه به عنوان نخستین مجله روان‌شناسی ایرانی در فهرست نشریه‌های یکی از مهمترین مراکز اطلاع‌رسانی انجمن روان‌شناسان آمریکا Psyc INFO، معرفی چکیده مقاله‌های آن در شبکه‌های اطلاعاتی مشهور و از آن میان Google، و مراجعه‌های متعدد افراد و کتابخانه‌های خارج از کشور برای دریافت مقاله‌ها به پست الکترونیکی فصلنامه یا سردبیر آن، نشان می‌دهد که از هدف خود چندان دور نیفتاده‌ایم. اما برای دریافت مرتبه علمی - پژوهشی از وزارت علوم، تحقیقات و فناوری، دو سال و نیم در صف انتظار ایستادیم در حالی که تمام مجله‌های دور افتاده‌ترین و مهجورترین دانشگاه‌های دولتی که زیر سایه حمایت دولت‌اند از آغاز انتشار، مرتبه علمی - پژوهشی را بر پیشانی خود رقم خورده دارند و بدون نظارت دقیق و عمیق علمی هیئت تحریریه منتشر می‌شوند؛ هیئتی که فقط نامشان در فهرست اسامی مجله ضبط و ثبت است و خود هیچ نقشی در رهبری و هدایت علمی آن ندارند. سؤال من این است: اگر وزارت علوم، تحقیقات و فناوری دانشگاه آزاد را به رسمیت شناخته است، چرا در مورد مجله‌های آن که حاصل کار همان رسمیت‌یافتگان است چنین بی‌لطفی روا می‌دارد و چرا این فرزندان را به چشم آن فرزندان نمی‌نگرد؟ به من بگویید دلیل محکمه‌پسند آیین‌نامه‌ای که چنین ظلمی روا می‌دارد چیست؟ مگر نه آنکه هدف ما، هر کجا هستیم، اعتلای فرهنگ ایران زمین است؟

از گلایه‌ها بگذریم. افق روشن است و پر از پیامهای نویدبخش. پس آرزوی ما همراه با زنده یاد قیصر امین‌پور این است:

ای روزهای خوب که در راهید!

ای جاده‌های گمشده در مه!

ای روزهای سخت ادامه!

از پشت لحظه‌ها به در آید.

سردبیر

پریرخ دادستان

* شعرهای این نوشته برگرفته از «گزینه اشعار» زنده‌یاد قیصر امین‌پور است.